

taller de creació

LLETRES I MÚSIQUES

Gerard Quintana va néixer el 27 de novembre de 1964, al Barri Vell de Girona.

Estudià al col·legi públic Joan Bruguera i a l'Institut Jaume Vicens Vives. Inicià estudis de periodisme a la UAB, i també va estudiar interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Des de mitjan 1986 fins al final del 2001 va ser cantant, lletrista i en alguns casos compositor amb Sopa de Cabra; a partir d'aleshores segueix fent música en solitari, amb quatre discs, a més dels tretze editats amb Sopa de Cabra, amb els quals va aconseguir quatre discs d'or i un de platí, a més de nombrosos guardons, com el premi Nacional de Música

Electrosalvatges electrodomèstics

A Copacabana

La música que ens ha entrat per les orelles sempre ha estat condicionada pel suport que l'ha continguda. En qualitat i en quantitat. A casa ens vàrem estrenar a començament dels 70 amb un plat Cosmos en format de maleta, la tapadora del qual tenia els altaveus incorporats. Vaig arreplegar un munt de discs senzills de 45 rpm dels llocs més diversos: des dels baladistes italians fins al *punk* dels Sex Pistols cap a final dels 70 van sonar pels altaveus esquerdat. Aquells petits discs que contenien una o dues cançons per cara em van deixar una petja inesborrable. Amb la compra del meu primer elapè, el disc de debut dels Beatles, vaig començar una altra etapa més complexa: l'adolescència. Després d'haver esquivat modes com la dels *comediscos*, aquelles maletes rodones on veies desaparèixer la teva joia de petit vinil i no sabies com en sortiria mentre el portaves penjat amb una corretja de plàstic en bandolera, vaig aconseguir un petit radiocasset reproductor i gravador. Passava hores a la cacera de les cançons que més m'enamoren a través del dial per enregistrar-les en unes acci-

dentades cintes verges, mentre la meva mare em cridava que la música no em donaria de menjar.

Durant la primera meitat del segle xx el format de llarga durada, LP, de 33 rpm, havia estat reservat a allò que se'n deien «músiques cultes», la clàssica i el jazz. No va ser fins als anys 60 que els vinils de llarga durada es van democratitzar, i amb la possibilitat de fer composicions que podien ocupar al voltant de 20 minuts per cara es va obrir un món nou a la música pop. El resultat de tot això va ser un esclat de creativitat, que va afectar la vida de moltes persones, artistes i públic. Aquelles carpetes grans amb el disc cada cop menys gruixut a dins eren objectes d'art, en molts casos, i van ser el centre i l'excusa de reunions a la vora dels altaveus, com viatges iniciàtics col·lectius.

Jo, vaig tenir la sort de poder triar uns primers «ídols» propers i bons amics, els Copacabana, amb Jaume Rufí com a cantant i autor de lletres per a composicions que feia en Josep Thió, com *L'Empordà*, *Mai trobaràs*, *Girona ciutat gris*, *Lorençana 47 Solitari Blues*, *Podré tornar enrere*, *Dins d'un núvol*, *Anar fent*, *Esther*,

> **Il·lustracions.** Carandell va néixer el 15 d'abril de 1953 a Salt-Girona. Presentació Acadèmica Llibre de Bibliòfil, Universidad de Albany. Madrid. Conferència «9a Simfonia de Beethoven - Història de la Música», ABF Paris, Madrid, Fornells de la Selva, Cassà de la Selva. Délégué de l'Académie Arts-Sciences-Lettres. Paris. Croix d'Argent Mérite et Dévouement Français. Paris. Médaille d'Or Mérite et Dévouement Français. Paris. Médaille de Vermeil de l'Académie Arts-Sciences-Lettres. Paris. Grand Médaille Herderkingsmedaille Pieter Paul Rubens, Bruxelles. Invitée d'Honneur III Salon International Français-Espagnol. Béziers i Musée Mas Carbasse, Saint Esteve. 2n Premio Internazionale di Pittura Remo Brindisi. Castello Estense.

Tu, jo i la circumstància, Treballant tota la setmana... Alhora en Jaume sabia ser l'ànima de la festa i un excel·lent company de pupitre revolucionari a l'Institut Vicens Vives, a part d'un referent especial per a mi i alguns més, juntament amb Dylan, Pau Riba, Cohen, Springsteen i d'altres il·luminats, dels quals ens sabia transmetre l'essència amb el seu domini de l'anglès i els seus viatges per perfeccionar-lo.

El més curiós del cas és que, malgrat la proximitat de Copacabana, d'aquella banda gironina de la primera meitat dels 80 només em queda una cinta de cassette trobada d'un concert en directe en un pavelló de so infame. Més endavant, quan vaig tenir el privilegi de treballar amb el guitarrista i compositor principal d'aquell projecte, en Josep Thió, en el nou grup que va impulsar, Sopa de Cabra, la clau que em va donar per entrar va ser una cinta de cassette, un dissabte al matí a la Rambla, amb dues cançons a punt perquè els fes una lletra a mida: *El boig de la ciutat* i *Fes la maleta*, es van dir. Durant anys vàrem treballar plegats i malgrat els avenços de la tecnologia, vam seguir utilitzant molt temps les cintes de cassette, i alguna vegada que anàvem a casa seva a treballar, un radiocassette presidia la taula i enregistrava totes les nostres passes.

A començament dels 90, quan el disc deixà de ser l'objecte estrella entre el públic jove a favor del videojoc, es començà a comercialitzar el CD. La música es digitalitzà. Amb els Sopa vàrem continuar traient discos de vinil fins al 94, amb *Al·lucinosi*, i després vàrem començar a treballar amb un suport que permet enregistrar més de 70 minuts de música, curiosament en uns anys en què les radiofórmules, llistes d'èxits, han estat les que han marcat la pauta. Fins ara, que l'evolució de la tecnologia ens ha portat al

món d'Internet i de la xarxa lliure i s'han trencat les regles del joc. Mentre se n'intenten crear unes de noves, podem tenir uns petits aparells amb hores i hores de música comprimida digitalment a la butxaca i triar a granel o a l'engròs, el que ens ve més de gust escoltar a cada moment. Tota la discografia que ocupava estanteries i mobles, ara dins d'un puny.

Mentre escric això, el Telenotícies d'aquest final d'octubre es tanca amb l'anunci dels 20 anys de la publicació de *L'Empordà* en una cinta de cassette coneguda com «la maqueta», que es va posar a la venda a les Fires del 88 als bars del «carrer dels torrats», també conegut com a carrer Nou del Teatre, amb els diners que havíem guanyat en una barraca de les Fires de l'any anterior, amb la col·laboració dels amics noctàmbuls del Barri Vell. I també 25 de la seva composició a càrrec del tàndem Thió-Rufí, segur que també amb l'ajut d'una cinta. Felicitats!

Estaria bé que el radiocasset de la vida fos auto-reversible...